

BAUMANN-VARIASJONER

Egil Baumann er musikkviter og skriver om klassisk musikk i Musikkmagasinet hver fjerde uke.

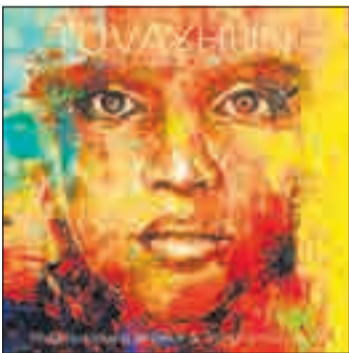

I DOMEN: Pene innspilingsforhold i Trondheim.

FOTO: MORTEN LINDBERG/2L

Fellesskapsklang

ALBUM

Musikk av Kim André Arnesen

«Tuvayhun – Beautitudes for a Wounded World»

Nidarosdomens jentekor & Trondheimsolistene. Dirigent: Anita Brevik
2L

Er ikke all musikk kommunikasjonsmusikk i den forstand at de fleste komponister, uansett hvordan komposisjonene er skrudd sammen, ønsker lyttere? Det er vel få som følger den amerikanske komponisten Milton Babbitts (1916–2011) utsagn: «Who cares if you listen?». De fleste bryr seg om å trekke flest mulige lyttere inn i musikken sin.

Det er mange måter å komponere på for å få lyttere. Men som alle vet, er det noen som får flere lyttere enn andre. En del komponister, særlig korkomponister, trekker til seg mange fordi de lager musikk som gjerne har *pregnante* melodier. De er det vi kaller harmoniske – enten harmonikken er modal (dvs. at den går i syvtonige skalaer, ofte kalt «kirketonar») eller i streit dur og moll, eller gjerne en blanding. Den er sjelden kromatisk (altså inndelt i halvtone-

trinn), og har få krasse klan-ger.

Musikken søker skjønnheten. Og skjønnheten er, som vi vet, der ingenting kan trekkes fra eller legges til uten at den forringes. Jeg kan nevne komponister som engelskmannen John Rutter (1945), amerikanerne Morten Lauridsen (1943) og Eric Whitacre (1970). Og i Norge Ola Gjeilo og Kim André Arnesen, som er yngre enn de tre førstnevnte.

Jeg sier ikke på noen måte at disse komponerer likt, men at de befinner seg innenfor en

Selv jeg, en gammel grinebiter, tar poenget om fellesskapet.

sjanger som jeg ikke helt vet hva kalles – uten at den åpenbart er sakral og gudsbekreftende. Og at de treffer mange lyttere. De skriver kommunikasjonsmusikk. Og her er poenget at kommunikasjonen ikke først og fremst betyr å formidle et konkret budskap, men heller å trekke lytteren inn i et musikalsk fellesskap.

Kim André Arnesen har suksess som en fellesskapskomponist. De som har hørt hans «Magnificat» og «Holy Spirit Mass» skjønner kanskje hva jeg mener. Dette er veldreid kormusikk, flott utformet, mer eller mindre innenfor den katolske kirkens musikalske tekstformer. Ofte har den noen satser med minimalistiske, rytmiske momenter og en inderlighet som er frigjørende fordi musikken i en viss forstand taler for seg selv. Du blir

oppløftet av å lytte. Selv jeg, en gammel grinebiter av en gudløs modernist, tar poenget om fellesskapet når det er så overbevisende utformet som i disse to verkene.

Men hva så med «Tuvayhun»? Eller «Saligprisninger for en såret verden», som er undertittelen («tuvayhun» er arameisk, og det første ordet i saligprisningene på språket). Her søker Arnesen, sammen med tekstforfatter Charles Anthony Silvestri, å utmeisle musikk om «håp og samhold» i en verden som rakner. Det gjør de gjennom en religiøst preget språkbruk – og ikke minst gjennom vakre melodier som framføres av solister og kor. Ja, Nidarosdomens jentekor er selve bærebjelken her, sammen med Trondheimsolistene.

Musikken krydres av fløyte, spilt av Hans Fredrik Jacobsen, og ulike slagverksinstrumenter spilt av Hans-Kristian Kjos Sørensen. Ifølge coverteksten går musikken «fra det kjente til det eksotiske», noe som vel betyr at den beveger seg ut av den sentraleuropeiske kirkemusikken. En viktig bidragsyter til dette er den syriske vokalisten Mohammed Al-Mazjoub, som synger fra Matteusevangeliet på arameisk.

Arnesen har her komponert seg ut av den tradisjonelle kirkemusikkens rammer og inn i en slags verdensmusikk, uten å miste sitt særpreg. At jeg av til faller ut av det fellesskapet «Tuvayhun» innbyr til, kommer av at noen stykker er for lange. De går på tomgang og tipper over i det banale. Men det er nok av sterke partier her som holder fellesskapet samlet.

musikk@klassekampen.no